

Meghalt az egyik világító kék rákom. Nem tudom, mi történhetett éjszaka, de reggel ott hevert hátára fordulva a kavicsos, merev testtel, mozdulatlanul. Nézttem. Mi közöm hozzá? Nézttem. Mi közöm hozzád, te kék rák, a haláldohoz, ahhoz, hogy mozdulatlanul fekszel a kavicságyon, fölfelé meredő lábakkal, halottan? Sok, kavargódzott eszemben a fölényes menekülési kísérlet kudarcra láttán. Én neveltem, én gondoztam, én álltam az akváriuma fölött reggelenként, delente, esténként. Most meg – nincs. Nem gyász, egy kék rákot, melynek kialudt a világa, nem szoktak gyászolni. Más, és ne kérdezd, hogy mi. Eszembe jutott, hogy nincs neve. El sem neveztem, csak néztem, és boldog voltam a látására. Párja, egy hatalmas ollójú – már a méreteihez képest hatalmas – rák, a tengeri csiga üres háza mögött lapult, figyelte az eseményeket. A medencéjük fölé hajló szőrös, kialvatlan fejet. Szörnyű gyanúm támadt: ez az élő, ez a túlélő, megölte amazt, azt a másikat, aki most a kavicsos, dermedve, holtan. Biztosan így. A gyilkosság előre megfontolt volt, kegyetlen. Emez, aki halott, és a kavicsos, épp levetette a páncélját. A világító kék rákoknak ugyanis időnként le kell vetniük a páncéljukat. Olyankor sebezhetőek, meztelenek, mint az az ember, aki magát mindig kitakarja, sebeit mindig elvakarja. Van ilyen, *menetrend* kérdése az egész. A rákoknak persze nincs menetrendjük. Se világító, se világtalan. És ott volt előttem a nap. El kellett (volna) indulnom (elindultam), át a városos, át a reggeli párában... előbb azonban kiveszem. Ki, hogyan kell kivenni egy halott világító kék rákot? Csipesszel? Az olyan személytelen. Kézzel? Soha nem érintetem a testét. Hulla márpedig magától nem jön ki. Nézttem a másikat, az élő, a kurva anyádat, etted volna meg. *Ettelek volna meg.* Az ékszerteknősök medencéjére pillantottam. Ezt kell tennem, fogalmazódott meg bennem az elhatározás. Könyékig elmerültem a világító kék rákok akváriumában, megragadtam a hideg, merev, dermedten semmit sem tudó testet, és hirtelen mozdulattal bevágtam a három teknős közé, a vízbe. A legkisebb reagált először, megragadta, de nem tudott vele mit kezdeni, mert a legnagyobb, tenyérrel át nem fogható páncéllal rendelkező, a kicsit szabály szerűen elrángigálta a tetem mellől. Azután nekilátott. Egyetlen rántással letépte a teste a potrohról. Így mondják? Nem potroh? Valami leszakadt, és valami eltűnt a szörny szájában. Nem vártam meg a folytatást, sem a befejezést. Visszatértem a világító kék rákok akváriumához, melyben immár csak egyetlen rák maradt. Az üres csigaház tetején ült, szomorúnak látszott. Fekete, apró gombszemei nem ragyogtak, ollói ernyedten lógtak alá. Egy gyilkos nem ilyen. Legfeljebb az áldozat. Nézttem, és arra gondoltam, ha majd eltűnők egyszer a hatalmas Isten-szörny szájában, egyben, vagy kettőbe tépve, mint a világító kék rák az előbb, lesz-e egy szomorú, ollóját az ölébe eresztő másik, aki, ahogy őt, ez a csigaházon ülő, úgy, talán annyira.

Zalán